

Z našich revuí.

VOJENSKÁ VÝCHOVA, ročník VII., čís. 9. a 10.

Číslo 9.

Npor. Karel Gruncel: Národní povaha našich vojáků a náš úkol.

Stručná studie, všímající si některých znaků české, slovenské, německé a maďarské národní povahy a zdůrazňující pedagogické a didaktické požadavky, vyplývající z národního charakteru jednotlivých národnostních složek čs. branné moci.

Je nápadné, že autor nevěnoval při zpracování článku pozornost povaze příslušníků legii.

Mjr. Drah. Dorschner: Polní střelba kulometných jednotek.

Jak z podtitulu „Příklad polní střelby kul. družstva“ vysvitá, nejde v článku o všeobecně platné principy, nýbrž o návrh a ukázkou, jak konati polní střelbu kul. družstva, kterýžto projekt je též doplněn záznamem o polní střelbě používaným v PSS.

Škpt. Em. Špírek: Ranní půlhodinka.

Autor v temperamentně psaném článku vytýká chyby a nedostatky cvičitelů při ranní půlhodině, žádá správné její ocenění jako jedné z velmi důležitých složek vojenského výcviku a její zdůraznění osobní aktivní účastí velitelů.

Mjr. Josef Tureček: Metodika bojového výcviku malých jednotek (rota v to).

Široce založená práce, která byla poctěna cenou ve vojenské literární soutěži odbočky Svazu čs. důstojnictva v Hradci Králové, je rozvržena na dvě části, jak ji diktují předpisy a praxe, na výcvik velitelů a na výcvik vojáků.

Výcvik podřízených velitelů provádí velitel setniny tak, že řídí dvakrát týdně aplikační cvičení, že denně vydává své pokyny pro výcvik a výchovu, jež doplňuje rozpravami a upozorněními na cvičišti, že je osobně přítomen dennímu zaměstnání, při čemž však správně zdůrazňuje gavetovské „právo podřízených na samostatnou činnost“ a taktická zásahy velitele setniny jakožto řídicího orgánu při výcviku a výchově podřízených.

V 2. části „Výcvik vojáků“ autor stručně komentuje výcvik spojky a pozorovatele z výcviku jednotlivce a výcvik patrače a dotykové hlídky z výcviku družstva. V závěru pak shrnuje požadavky, kladené na velitele, zvláště pak jednotek nejmenších, družstev a rojů.

Plk. Karel Dašek: Přerušování boje — odpoutání — ústup.

Dokončení studie o této nejdelikátnější bojové akci. Po rozboru jednotlivých částí tohoto bojového období podává autor syntheticky zásady pro odpoutání malých jednotek jednak ve dne, jednak v noci. Ve dne zřídka umožní ústup pokrytý terén, takže zpravidla, dojde-li k této akci za dne, bude možné jen postupné odpoutávání malých částic za účinné podpory palbou sousedů nebo zadních sledů. Autor znovu klade důraz na iniciativu velitelů nejmenších jednotek se současným zdůrazněním péče o soulad celé akce.

Pro odpoutání za noci zůstává hlavní zásadou utajení a rychlost akce. Za ústupové cesty musí býti voleny komunikace nebo markantní čáry dobře znatelné nebo známé, zjištěné buď důkladnou obhlídkou neb označené improvizovanými optickými neb akustickými znameními. — Obě možnosti denního i nočního ústupu popisuje autor i co do technického provedení.

Číslo 10.

Plk. J. Skála: Jak využití sportu a tělovýchovy pro vojenský výcvik.

V propracované studii dává autor návrh, jak mohou vojenští činitelé zachytiti, buditi a vésti zájem hlavně venkovské mládeže, neorganizované v sportovních a tělocvičných spolcích. Odvolává se na svou zkušenost s propagací lyžařství v posádce horského praporu a doporučuje podobné přizvání učitelů a školní mládeže k propagaci ostatních disciplín, jako plavectví, jízdy na kole, na koni atd., a tím účinnou propagaci zájmu o instituci armádní. Nezapomíná ani na mládež starší a žádá, aby se gážísté, zařazení u rámcových praporů, stali organizátory a instruktory předvojenkové výchovy podle direktiv, jež by vydalo MNO. nebo velitelství divise. Pro tuto část mládeže, jakož i pro vysokoškolské studentstvo, dále pro členy Klubu čs. turistů, skautů a jiných organizací, v nichž by byla předvojenková výchova prakticky prováděna, navrhuje zařazení do náhradní zálohy nebo novelisací branného zákona vytvořenou jinou výhodu v plnění branné povinnosti, takže by výdaje byly minimální.

Npor. K. Gruncel: Výchova poddůstojníka.

Autor je si vědom ze své zkušenosti nutnosti stálého školení a vedení poddůstojnického sboru, a proto upozorňuje na organizaci kursu pro poddůstojníky, konaného u p. pl. 29. Po odchodu staršího ročníku do zálohy dvakrát týdně v době služební byli poddůstojníci školeni v kurse v praktických příkladech z Polního řádu malých jednotek (hlavně technika rozkazovací), ve vnitřní službě u setniny a v praktické aplikaci ustanovení Služebního řádu o dozorčí službě, o chování při poplachu a požáru a při asistencích.

Npor. Miroslav Svoboda: Cvičení střetného boje v rotě.

Článek je kritickým rozbořem popisu cvičení konaného u hraničářského praporu 2 a uveřejněného ve Vojenské výchově 1931, čís. 5 (viz VR. 1931, čís. 5).

Kpt. A. Jirauch: Hloubkový rozsev z kulometu.

Autor navazuje na úvahu majora Dorschnera o rozsevném terči (Voj. výchova 1931, čís. 7 — viz VR. 1931, čís. 10) a širkovém rozsevu a doplňuje ji úvahou o rozsevu do hloubky.

Kpt. J. Kučera: Záměnná palebná stanoviště lehkých minometů v obraně.

Autor se snaží na konkrétním případě rozvésti ustanovení článku 57—60 a 117 sl. předp. P-I-3.

Npor. R. Hopjan: Zběžná polní stavba lehkým kabelem telefonním v zimě na lyžích.

Stručná, ale obsažná úvaha zdůrazňující nejen nutnost výcviku v stavbě jednoduchého i dvojitého vedení mužstvem opatřeným lyžemi, nýbrž i organizaci stavebního roje, jeho výstroj a spojovací materiál a způsob stavby.

V. Salač: Znázornění dělové palby při bojových cvičeních pěchoty i jiných zbraní.

Jak je z nadpisu viděti, snaží se autor pozměněným způsobem zjednotit respekt palbě různých zbraní při mírových cvičeních, a to kombinací různobarevných praporků a rozličných druhů pištělek, aby tak cvičící jednotka zrakově i sluchově vnímala odlišné způsoby dělové palby (granáty, šrapnely a plynové granáty).

Škpt. J. M. Smazal.